

[Fogh Rasmussen]

kratiske regering steg statens underskud med over 33 mia kr.

Disse resultater er nået på trods af en dramatisk stigning i statens renteudgifter. I 1984 skal vi betale 47 mia kr. alene i renter. Det er 23 mia kr. mere end de renteudgifter, som den socialdemokratiske regering måtte slås med, da den forlod scenen i 1982.

På trods af denne enorme merbelastning er det lykkedes at forhindre en stigning i statens underskud. Det er en kraftpræstation, og den har kun været mulig, fordi regeringen ved hjælp af ansvarlige partier i folketinget har gennemført omfattende budgetforbedringer i 1982 og i 1983.

Det er helt afgørende for venstre, at denne linje bliver fastholdt i de kommende år. Der er ikke råd til at slappe af i den økonomiske politik. Statens renteudgifter ligger som en gøgeunge i reden. De vokser sig stadig større. De truer med simpelt hen at presse de nødvendige sociale udgifter helt ud af budgettet.

Ved udgangen af 1983 havde statens gæld vokset sig så stor, at den udgjorde 300.000 kr. for en gennemsnitsfamilie i Danmark. Det er i sig selv et kæmpebeløb, men det bliver desværre endnu større i løbet af 1984. I løbet af 1984 vil der blive lagt over 40.000 kr. oven i denne kæmpegæld, så den vil være over 340.000 kr. i gennemsnit for en familie ved udgangen af 1984.

Denne udvikling kan ganske enkelt ikke fortsætte. Den må stoppes. Derfor skal statens underskud bringes endnu mere ned til næste år, men det kræver en ny kraftanstrengelse. Bare det at holde trit med væksten i renterne kræver en betydelig forbedring af det øvrige budget. Fortidens offentlige overforbrug tynger os i dag som et åg, der forhindrer os i at gennemføre en række opgaver, som vi egentlig kunne have lyst til at gå i gang med.

Det vil være rigtigt at sige, at socialdemokratiet bærer det store ansvar for, at vi er kommet så langt ud. Socialdemokratiet har været det dominerende regeringsparti i den periode, hvor gældsætningen er sket. Men det er også rigtigt at føje til, at vi alle sammen har et medansvar. De nuværende regeringspartier har sammen med socialdemokratiet bygget dette velfærdssamfund op på godt og på ondt. Skulle vi så ikke i fællesskab påtage os et ansvar for at få det til at fungere? Jo, det burde vi. Derfor prøvede venstre i

1978 et regeringssamarbejde med socialdemokratiet. Det gik ikke. Derfor fik socialdemokratiet af de 4 nuværende regeringspartier tilbuddet om et bredt samarbejde, da partiet selv opgav regeringen i september 1982. Men socialdemokratiet ville ikke. Og derfor blev socialdemokratiet efter det seneste valg på ny indbudt til forhandlinger om finanslovsforslaget, men socialdemokratiet stillede urealistiske krav.

Socialdemokratiet har ikke ønsket at tage et sådant medansvar. Det beklager vi i venstre, for for folkestyret kunne der ligge en vældig værdi i bredde om den nødvendige økonomiske genopretning. Men det kræver rigtignok, at socialdemokratiet indser nødvendigheden af et opgør med mange års fejlslagen økonomisk politik. Der er intet perspektiv i blot for enighedens skyld at genoptage en ødsel offentlig udgiftspolitik. Vi føler, at socialdemokratiet har vist for ringe vilje til at dæmme op for det offentlige udgiftspres. Socialdemokratiets oplæg til forhandlingerne om dette års finanslov var blot en gentagelse af den socialdemokratiske politik, som har bragt os ud i uføret, nemlig store offentlige udgifter og højere skatter til at finansiere dem.

Vi fik en lille smagsprøve på det ved at lytte til hr. Svend Aukens indlæg for lidt siden. Ved den lejlighed gentog hr. Svend Auken socialdemokratiets forslag om, at der som led i en såkaldt social genopretning skal gennemføres en 5 pct.s regulering af dagpengene pr. 1. april 1984. Det er det samme forslag, som socialdemokratiet stillede før jul. Dette forslag alene vil koste 1 mia kr. at gennemføre.

Det ændringsforslag, socialdemokratiet har stillet til finanslovsforslaget om såkaldt social genopretning, foreslår afsat en reserve på præcis 1 mia kr. Denne ene milliard kroner vil hr. Svend Auken altså tilsyneladende bruge til at indføre en 5 pct.s regulering af dagpengene. Den konklusion, vi andre må drage, er, at i konsekvens heraf har socialdemokratiet nu opgivet at få fjernet karensdagen, har opgivet at få fjernet besparelserne på bistandsloven. Jeg lyttede godt til hr. Svend Auken, som hævdede i sin lille meningsudveksling med fru Anne Grete Holmsgård, at socialdemokratiet skam agtede at støtte et forslag, måske oven i købet selv fremsætte det – det fik jeg nu ikke ud af det